

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

**nr. 199 177 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 Antwerpen**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 oktober 2017 toe op Belgisch grondgebied en werd op 28 november 2017 door de onderzoeksrechter aangehouden in het kader van drugsfeiten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 22 januari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum : (...)

Nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.11.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officieel gekend of vast verblijfsadres in België.

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.11.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een zus in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 29.11.2017). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het

arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.11.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Bosnië-Herzegovina.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Soetens, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), de Directeur van de gevangenis te Antwerpen de betrokkene, S.(...), A.(...), op te sluiten in de gevangenis te Antwerpen vanaf 22.01.2018.

L. S.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 22.01.2018"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aan de verzoekende partij werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding en met het oog op verwijdering van het grondgebied.

De verzoekende partij werd van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. Hij wordt momenteel vasthouden in het gesloten centrum te Merksplas.

De verzoekende partij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen. Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet)."

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 januari 2018 werd overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken om vanuit de gevangenis van Antwerpen overgebracht te worden naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die op 6 februari 2018 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 7 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet:

Betrokkene werd op 28.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

(...)

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij van 28.11.2017 tot 22.01.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

De verwerende partij stelt dat verzoeker “eventueel” veroordeeld kan worden. Ook wijst de verzoekende partij op de maatschappelijke impact van deze feiten (dewelke worden betwist door verzoeker en niet worden bewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken).

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk.

De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker. Verzoeker werd evenwel in vrijheid gesteld, door handlichting.

Uit deze omstandigheden, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

(...)

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden

beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

(...)"

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.2.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

3.2.2.4. Blijkens een detentiefiche uit het administratief dossier werd verzoeker op 28 november 2017 aangehouden door de onderzoeksrechter uit hoofde van mededaderschap aan inbreuken op de drugswetgeving. Uit een document van de FOD Justitie van 1 februari 2018 blijkt echter dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een handlichting door de onderzoeksrechter. Uit het bijbehorende faxbericht van het bureau CR van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2018 blijkt dat verzoeker op 22 januari 2018 administratief werd aangehouden in de gevangenis van Antwerpen, waarbij wordt verzocht om hem op 29 januari 2018 over te brengen naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Uit deze samenhangende stukken blijkt dat de onderzoeksrechter ten laatste op 22 januari 2018 is overgegaan tot de handlichting van het door haar uitgevaardigde bevel tot aanhouding.

3.2.2.5. In de beslissing wordt vastgesteld dat *"(b)etrokkene (...) onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst op 28.11.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader."* Deze vaststelling brengt de gemachtigde van de staatssecretaris tot de overweging dat het gaat om *"(f)eiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden"* en tot volgende conclusie: *"Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."* Aan verzoeker werd op die gronden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

3.2.2.6. Zoals verzoeker in zijn middel terecht aangeeft, vormt artikel 7 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering geeft aan het Unierecht.

3.2.2.7. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie.

Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

3.2.2.8. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een eenvormige interpretatie van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' dat voorkomt in verschillende Europese richtlijnen, wenselijk is, hoewel deze richtlijnen onderscheiden doelen nastreven en betrekking hebben op uiteenlopende categorieën van individuen. De omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, mag immers niet verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (zie HvJ 24 juni 2015, *H.T. t. Land Baden-Württemberg*, nr. C-373/13 § 77).

Het begrip "gevaar voor de openbare orde" veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 17 november 2011, *Gaydarov*, nr. C-430/10, §33). Bij de beoordeling of een onderdaan uit een derde land een gevaar voor de openbare orde vormt, mag een lidstaat zich niet uitsluitend baseren op het feit dat deze onderdaan van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit wordt verdacht of op het feit dat hij daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Andere omstandigheden, zoals de aard en de ernst van het feit, het tijdsverloop sinds het plegen van dat feit en elk gegeven dat betrekking heeft op de gegrondheid van de verdenking dat de betrokken onderdaan van het derde land het strafbare feit gepleegd heeft, zijn eveneens van belang voor een individuele beoordeling, die te allen tijde moet plaatsvinden (HvJ, 11 juni 2015, *Zh. en O.*, nr. C-554/13, §§50-65).

3.2.2.9. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat er geen concrete aanwijzingen lijken te zijn dat er van zijn gedragingen een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou uitgaan voor een fundamenteel belang van de samenleving. Toch werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.2.2.10. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 3 van de vreemdelingenwet omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden De beslissing werd onder meer gemotiveerd als volgt:*

nU) Betrokkene werd van 28.11.2017 ' tot hed&n onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feitenr kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. <>

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd niet enkel verwezen naar het aanhoudingsmandaat, doch werd ingegaan op de maatschappelijke impact van de feiten die hem ten laste kunnen worden gelegd^ en waarvoor hij veroordeeld kan worden Verzoeker betwist niet dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en dat hij werd opgesloten in de gevangenis wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er voorbij zijn gegaan aan de feiten waarvoor hij werd aangehouden, waarvoor er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en waarvoor hij veroordeeld kann worden, nu er in de beslissing expliciet wird gemotiveerd dat het gaat om inbrueken op de wetgeving

inzake drugs en op de maatschappelijke impact van die feiten. Het HJEU oordeelde m.b.t. 'drugsgeralteerde misdrijven' onder meer wat volgt:

"Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens & een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolfr 221/81, Jurispr blz^ 3681, punt 9, on EHBm, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 7 januari 2006r § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust & de fysieke veiligheid van de bevolking ^ als geheel of een groot deel daarvan (arrest Tsakouridis/ 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47). In de motivering van de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd dat gezien de maatschappelijke impact van exten, afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Het eerste middel is niet ernstig."

3.2.2.11. De Raad merkt op dat het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over de maatschappelijke impact van druggerelateerde criminaliteit en de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof dienaangaande *in casu* voorbarig overkomt. Zij houdt immers geen rekening met het feit dat het administratief dossier geen afschrift van het aanhoudingsbevel bevat, noch met de tussengekomen handlichting.

3.2.2.12. In zijn middel verwijst verzoeker naar de handlichting door de onderzoeksrechter, die wordt bevestigd door de gegevens uit het administratief dossier. Zulke handlichting gebeurt bij een met redenen omklede beschikking (*cf.* artikel 25 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis). Het kan niet worden uitgesloten dat de motieven voor de handlichting meer duidelijkheid verschaffen omtrent de aan- of afwezigheid van concrete aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoeker.

3.2.2.13. Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verwerende partij toe dat het administratief dossier geen aanhoudingsbevel bevat waarop de naam van verzoeker vermeld staat, zodat er zelfs geen bewijs voorligt dat verzoeker effectief werd aangehouden.

3.2.2.14. Omdat de gemachtigde van de staatssecretaris blijkbaar geen kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van het bevel tot aanhouding, noch van de motieven van de opheffing ervan (handlichting), en het administratief dossier geen politieke of justitiële informatie bevat over het concrete gedrag van verzoeker, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde verzuimd heeft om een volledig onderzoek te voeren omtrent de elementen die constitutief kunnen zijn om in dit concrete geval een gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden. Van een zorgvuldig handelende overheid kan worden verwacht dat zij zich niet beperkt tot het verwijzen naar een reeds opgeheven bevel tot aanhouding zonder de motieven hiervan te kennen of na te gaan op welke gronden naderhand de handlichting werd verleend. Er lijkt bijgevolg *in casu* geen sprake te zijn van een deugdelijke feitenvinding in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt bovendien op dat een praktijk waarbij een derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van of het mededaderschap bij een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit, niet in overeenstemming is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.2.2.15. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De verzoekende partij verwijst hierom naar bovenstaande uiteenzetting (zie de middelen), waaronder de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij wijst, ter vervulling van deze voorwaarde, tevens op de elementen die werden aangereikt in het feitenrelaas (dewelke gestaafd worden door de elementen uit het administratief dossier en de bijgevoegde documenten).

Verzoeker heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Hij verkreeg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten en verkrijgt, thans, een verwijderingsmaatregel met geen enkele termijn om hieraan gevolg te geven.

Verzoekers nadeel bestaat er derhalve in dat hij meteen en zonder verwijl aan een gedwongen verwijdering wordt onderworpen, hetgeen – gezien de impact ervan op een persoon – als een ernstig nadeel moet worden aanzien. Dit nadeel vindt zijn grondslag in het feit dat een risico op onderduiken werd vastgesteld zonder dat deze redenen gebaseerd zijn op objectieve criteria die in wetgeving zijn vastgelegd en dat verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is (gezien bovenvermelde criteria; zie de middelen), in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt.

Verzoeker wijst in casu tevens op de voorrang en de volle werking van het Unierecht.

De gedwongen verwijdering van verzoeker zou hem bovendien van zijn zus onttrekken gedurende drie jaar. Immers, verzoeker werd tegelijkertijd een inreisverbod opgelegd van drie jaar.

Verzoeker heeft bovendien als onderdaan van Bosnië en Herzegovina de mogelijkheid om gedurende 90 dagen op een periode van 180 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

3.3.2.2. Verzoeker wijst er bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel op dat hij in beginsel gedurende 90 dagen de toelating heeft om op het Schengengrondgebied te vertoeven, maar dat hij door de bestreden beslissing meteen en zonder verwijl aan een gedwongen verwijdering wordt onderworpen.

3.3.2.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker verwijst m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar de uiteenzetting van de middelen. Hij stelt dat hij meteen en zonder verwijl aan een verwijderingsmaatregel wordt onderworpen. Het nadeel vindt zijn grondslag in het feit dat een risico op onderduiken werd vastgesteld zonder dat de redenen ervoor gebaseerd zijn op objectieve criteria in de wet en hij geen bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt. Echter, uit de bespreking van de middelen blijkt dat hij die schending en dat nadeel niet aannemelijk maakt.”

3.3.2.4. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wel degelijk ernstig werd bevonden, waardoor verzoeker inderdaad een risico loopt dat het door hem geschetste moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich realiseert.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waardoor dient te worden overgegaan tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 februari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

F. TAMBORIJN